

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
КРЕМЕНЕЦЬКИЙ МЕДИЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
ІМЕНІ АРСЕНА РІЧИНСЬКОГО

ЗАТВЕРДЖУЮ

голова приймальної комісії

 П.С.Мазур

2021 р.

**Програма
вступних випробувань
з української мови**

для абітурієнтів, які вступають на основі базової загальної середньої освіти для здобуття освітньо-професійного ступеня фахового молодшого бакалавра

Кременець - 2021

1. ВСТУП

Готуючись до вступу у заклади фахової передвищої освіти, зокрема до Кременецького медичного фахового коледжу імені Арсена Річинського, абітурієнти повинні усвідомлювати, що знання мови належать до найважливіших сутностей людини. Вони є засобом і матеріалом формування і становлення особистості людини, її інтелекту, волі, почуттів і формою буття. Мова – це безперервний процес пізнання світу, його освоєння людиною.

Екзаменаційну документацію для проведення вступних випробувань з української мови розроблено на основі Закону «Про загальну середню освіту», Державного стандарту базової та повної загальної (профільної) освіти та Програми для загальноосвітніх навчальних закладів «Українська мова».

Письмовий екзамен з української мови у вигляді диктанту дає можливість перевірити писемну грамотність абітурієнтів. Він зручний тим, що ставить усіх їх в однакові умови, оскільки не мають права на вибір тексту чи його розміру.

2. ОСНОВНІ ВИМОГИ ДО ПІДГОТОВКИ ВСТУПНИКІВ

Абітурієнти з курсу сучасної української мови повинні знати:

- українську абетку; звуки, букви, склади;
- класифікацію звуків;
- чергування голосних та приголосних в мовному потоці;
- основні правила української літературної вимови;
- основні правила української орфографії;
- вживання великої літери;
- написання слів разом, окремо, через дефіс;
- правопис прізвищ та географічних назв;
- правила написання апострофа;

- правила написання м'якого знака;
- правопис іншомовних слів;
- правила переносу;
- лексикологію; синоніми, антоніми, омоніми;
- українську фразеологію;
- морфологію як учення про частини мови;
- синтаксис як учення про словосполучення і речення;
- класифікацію простих і складних речень;
- пунктуацію;
- основні стилі української мови.

Абітурієнти повинні володіти такими навичками та вміннями з української мови:

- грамотно й охайно писати;
- застосовувати теоретичні знання до конкретного мовного матеріалу;
- знаходити й обґрунтовувати орфограми та пунктограми;
- пояснювати фонетичні, лексичні, морфологічні, синтаксичні явища;
- правильно ставити і пояснювати розділові знаки.

3. РОЗДІЛИ ТА ЇХ КОРОТКИЙ ЗМІСТ

Курс вивчення української мови складається з таких розділів:

1. Фонетика і фонологія (вчення про знакову систему мови).
2. Графіка і орфографія (вчення про передачу звуків на письмі та правила написання слів і їх частин).
3. Лексикологія і фразеологія (вчення про словниковий склад мови і фразеологічні одиниці мови).
4. Морфемна структура слова (засоби і способи творення слів).

5. Граматика – морфологія і синтаксис (учення про частини мови, форми слів і словозміну, про будову словосполучення і речення).

6. Пунктуація (вчення про систему розділових знаків, їх типи та правила вживання).

4. КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ДИКТАНТІВ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Основною формою перевірки орфографічної та пунктуаційної грамотності є текстовий диктант. Перевірці підлягають уміння правильно писати слова на вивчені орфографічні правила та словникові слова, визначені для запам'ятовування; постановка розділових знаків відповідно до опрацьованих правил пунктуації; правильність оформлення роботи. Перевірка здійснюється фронтально за традиційною методикою. Для екзаменаційного диктанту використовується текст, доступний для розуміння абітурієнтів на основі базової загальної середньої освіти. За обсягом тексти диктантів відповідають чинній програмі з української мови – містять 160 - 190 слів. Визначаючи кількість слів у диктанті, було враховано як самостійні, так і службові частини мови й вигуки.

Диктант оцінюють однією оцінкою на основі таких критеріїв:

- орфографічні та пунктуаційні помилки оцінюються однаково;
- помилка в слові, яке повторюється в диктанті кілька разів, або в корені однокореневих слів вважається однією помилкою; при підрахуванні ці помилки (скільки б їх не було) вважаються за одну;
- помилки на те саме правило, але в різних словах, вважаються різними помилками.

При оцінюванні диктантів важливо також враховувати характер помилки. Серед помилок слід виділяти негрубі, тобто такі, які не мають істотного значення для характеристики грамотності, повторювані і однотипні помилки. Під час підрахування помилок дві негрубі вважаються за одну. Одна негруба помилка не враховується.

До негрубих відносять такі помилки:

- 1) у винятках з усіх правил;
- 2) у написанні великої букви в складних власних найменуваннях;
- 3) у випадках написання разом і окремо префіксів у прислівниках, утворених від іменників з прийменниками;
- 4) у разі, коли замість одного знаку поставлений інший;
- 5) у випадках, що вимагають розрізнення не і ні (у сполученнях *не хто інший, як; не що інше, як; ніхто інший ні; ніщо інше не...*);
- 6) у пропуску одного із сполучуваних розділових знаків або порушенні їх послідовності;
- 7) при заміні українських букв російськими.

Повторюваними вважаються орфографічні помилки в одному й тому ж слові, яке вживається декілька разів, або в корені однокореневих слів. При підрахуванні ці помилки (скільки б їх не було) вважаються за одну.

Однотипними вважаються помилки на одне правило, якщо умови вибору правильного написання полягають у граматичних (*борються, ходить*) і фонетичних (*пісня, сміється*) особливостях слова. Кожна однотипна помилка обраховується окремо.

За наявності в контрольному диктанті більше п'яти поправок (виправлення неправильного написання на правильне) оцінка знижується на один бал, але таке зниження не повинно призводити до незадовільного оцінювання роботи абітурієнта. Відмінна оцінка не ставиться за наявності трьох і більше виправлень.

Диктант оцінюється однією оцінкою, виходячи з таких нормативів:

Оцінка за шкалою 100-200 б.	Кількість допустимих помилок
200,0	0/0
187,5	0/1 (негруба)
175,0	1
162,5	1 + 1 (негруба)
150,0	3
137,5	4
125,0	5-6
112,5	7-8
100,0	9-10
87,5	11-12
75,0	13-14
62,5	15-16 і більше

Примітки:

1. Перша цифра вказує на кількість орфографічних помилок, друга – пунктуаційних.

2. Оцінка «11» ставиться за одну негрубу помилку.

Пунктуаційні і орфографічні помилки обраховуються однаково.

5. СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНИХ ДЖЕРЕЛ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ

1. Авраменко О.М. (уклад.). ДПА 2014. Збірник диктантів для державної підсумкової атестації з української мови. 9 клас. – К.: Центр навчально-методичної літератури, 2014. – 80 с.

2. Ваш репетитор з української мови: Посібник. Вид. 2-е / кол. авторів під керівн. М. Пентилюк. – К.: Ленвіт, 2003. – 72 с.

3. Зубков М. Українська мова. Універсальний довідник. – Харків: Видавничий дім “Школа”, 2009. – 496 с.

4. Козачук Г.О. Українська мова для абітурієнтів: навчальний посібник. – К.: Вища школа, 2007. – 303 с.

5. Козачук Г.О. Українська мова. Практикум. Навчальний посібник для студентів гуманітарних спеціальностей вищих навчальних закладів. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Вища школа, 2008. – 414 с.

6. Кононенко П. Українська мова. Посібник для вступників до вузів. – К.: Либідь, 1992. – 224 с.
7. Копитіна І.В. Українська мова у визначеннях, таблицях і схемах 7-11 клас. – Х.: Ранок, 2001. – 132 с.
8. Мацько Л.І., Мацько О.М., Сидоренко О.М. Збірник диктантів для державної підсумкової атестації з української мови. 9 клас. – К.: Центр навчально-методичної літератури, 2011. – 64 с.
9. Шевченко Л.Ю. Сучасна українська мова. Довідник / Л.Ю. Шевченко, В.В. Різун, Ю.В. Лисенко; за ред. О.Д. Пономаріва. – К.: Либідь, 1996. – 320 с.
10. Юшук І.П. Українська мова. Практикум з правопису української мови. – К.: Освіта, 2007. – 254 с.

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я
КРЕМЕНЕЦЬКИЙ МЕДИЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
ІМЕНІ АРСЕНА РІЧИНСЬКОГО

ЗАТВЕРДЖУЮ

голова приймальної комісії

П.Є.Мазур

2021 р.

**Програма
вступних випробувань
з української мови**

**для абітурієнтів, які вступають на основі повної загальної (профільної)
середньої освіти на здобуття освітньо-професійного ступеня фахового
молодшого бакалавра**

УКРАЇНСЬКА МОВА

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

Українська мова – державна мова України. Вона неоціненна національна святиня, скарбниця духовних надбань, запорука його подальшого культурного прогресу. Як навчальний предмет українська мова виконує важливі освітні функції. Головна функція рідної мови полягає в тому, що вона є засобом спілкування, пізнання культурних цінностей. Як форма вияву національної й особистісної свідомості вона є засобом самопізнання, саморозвитку і самореалізації людини. Вільне володіння рідною мовою забезпечує реалізацію творчих можливостей людини в усіх сферах життя.

Програму для вступних випробувань розроблено з урахуванням чинних програм з української мови для 5–11 класів.

Мета програми – спрямувати підготовку абітурієнтів для вступних випробувань. Програма з української мови передбачає теоретичну підготовку абітурієнтів: знання звукового складу мови, лексичного багатства, частин мови, синтаксису простого та складного речення, а також практичну: визначення співвідношення звуків і букв у словах та наголос у словах, удосконалення навичок правопису, розрізнення багатозначних слів і омонімів, типів переносного значення слова, удосконалення навичок відмінювання іменних частин; визначення видів односкладних, складних речень (підрядних, сурядних, безсполучникових, змішаного типу) та вживання розділових знаків.

Матеріал програми розподілено за розділами: «Фонетика. Графіка», «Лексикологія. Фразеологія», «Будова слова. Словотвір», «Морфологія», «Орфографія», «Синтаксис і пунктуація», «Способи відтворення чужого мовлення», «Стилі мовлення», «Розвиток мовлення». Вступне випробування з предмету «Українська мова» для абітурієнтів, які вступають на навчання зо освітньо-професійною програмою підготовки фахового молодшого бакалавра на основі повної загальної (профільної) середньої освіти, проводиться в письмовій формі (тести, побудова власного висловлення).

Основні вимоги до знань і умінь абітурієнтів

Абітурієнт повинен знати:

- що вивчають основні розділи науки про мову;
- основні орфоепічні, орфографічні, пунктуаційні правила;
- морфологічні ознаки та синтаксичну роль частин мови;
- загальні відомості про просте і складне речення, однорідні члени речення, речення із вставними словами, відомості про відокремлені та уточнюючі члени речення, пряму мову;
- основні поняття мовлення і спілкування;

- норми українського мовленнєвого етикету.

Абітурієнт повинен вміти:

- знаходити вивчені орфограми, пояснювати їх, правильно писати слова з вивченими орфограмами, знаходити і виправляти орфографічні помилки;
- обґрунтувати вживання розділових знаків за допомогою вивчених правил;
- правильно вживати в мовленні речення, різні за будовою та метою висловлення;
- самостійно здобувати знання, працювати з навчальною літературою;
- користуватися словниками різних типів;
- дотримуватися норм українського мовленнєвого етикету;
- уважно читати, усвідомлювати зміст прочитаного, диференціюючи в ньому головне та другорядне;
- критично оцінювати прочитане;
- аналізувати тексти різних стилів, типів і жанрів;
- будувати письмове висловлення, логічно викладаючи зміст і підпорядковуючи його темі й основній думці, задуму, вибраному стилю та типу мовлення;
- досягати визначеної комунікативної мети;
- уміти формулювати, добирати доречні аргументи й приклади, робити висновок, висловлювати власну позицію, свій погляд на ситуацію чи обставини;
- правильно структурувати текст, використовуючи відповідні мовленнєві звороти.

ПЕРЕЛІК РОЗДІЛІВ І ТЕМ

Фонетика. Графіка

Фонетика як розділ мовознавства. Звуки мови. Голосні й приголосні звуки. Приголосні тверді і м'які, дзвінки і глухі. Алфавіт. Співвідношення звуків і букв.

Склад.

Складоподіл.

Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків.

Уподібнення приголосних звуків.

Спрощення в групах приголосних. Подвоєння та подовження приголосних. Зміни приголосних при словотворенні. Сполучення йо,ьо. Правила переносу слів.

Лексикологія. Фразеологія

Лексикологія як розділ мовознавства. Лексичне значення слова.

Однозначні та багатозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Власне українська та іншомовна лексика.

Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання (архаїзми та неологізми). Поняття про фразеологізми.

Будова слова. Словотвір

Будова слова. Значущі частини слова. Словотвір. Основні способи словотворення в українській мові.

Морфологія

Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови.

Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід і число іменників. Відмінки іменників. Відміни іменників. Особливості відмінювання іменників. Невідмінювані іменники в українській мові. Особливості творення іменників.

Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди іменників за значенням: якісні, відносні та присвійні. Ступені порівняння якісних прикметників, способи їх творення (проста та складна форми). Особливості відмінювання прикметників (тверда та м'яка групи). Творення прикметників.

Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні й порядкові. Групи числівників за будовою: прості й складені. Відмінювання кількісних і порядкових числівників. Творення числівників.

Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди займенників за значенням: особові, зворотний, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення займенників.

Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Види дієслів: доконаний і недоконаний. Часи дієслова: минулий, теперішній, майбутній. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного і наказового способів дієслів. Словозміна дієслів I і II дієвідміни.

Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні і пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на -но, -то.

Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники доконаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот.

Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий.

Прийменник як службова частина мови. Група прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів). Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені.

Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені).

Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні.

Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків.

Орфографія

Правопис ненаголошених голосних. Правила вживання м'якого знака. Правила вживання апострофа. Правопис префіксів і суфіксів. Правопис слів іншомовного походження. Правопис великої літери. Правопис складних слів. Написання чоловічих і жіночих імен по батькові, прізвищ. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис н та nn у прикметниках, діеприкметниках і прислівниках. Написання частки не з різними частинами мови. Особливості написання числівників і займенників.

Синтаксис і пунктуація

Словосполучення. Будова і тип словосполучень за способом вираження головного слова. Просте речення.

Види речень у сучасній мові:

- за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні);
- за емоційним забарвленням (окличні й неокличні);
- за будовою (прості й складні);
- за складом граматичної основи (односкладні й двоскладні);
- за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені);
- за наявністю чи відсутністю необхідних членів (повні й неповні);
- за наявністю чи відсутністю ускладнювальних засобів (ускладнені й неускладнені).

Розділові знаки в кінці речення. Головні члени речення.

Типи присудків: простий і складений (іменний і дієслівний). Тире між підметом і присудком. Другорядні члени речення (додаток, означення, обставина) і способи їх вираження.

Прикладка як різновид означення. Розділові знаки при прикладках і порівняльних зворотах. Речення двоскладні і односкладні. Види односкладних речень. Однорідні члени речення, розділові знаки при них.

Однорідні та неоднорідні означення. Звертання і вставні слова (словосполучення, речення). Розділові знаки при них.

Відокремлені другорядні члени речення (в тому числі уточнюючі). Розділові знаки при відокремлених членах.

Складне речення. Типи складних речень.

Складносурядне речення. Єднальні, протиставні та розділові сполучники

в складносурядному реченні. Складнопідрядне речення. Основні види підрядних речень. Складне речення з кількома підрядними. Розділові знаки в складносурядному і складнопідрядному реченнях. Безсполучникове складне речення. Розділові знаки в безсполучниковому реченні. Складне речення з різними видами сполучникового і безсполучникового зв'язку. Розділові знаки в ньому.

Способи відтворення чужого мовлення. Пряма й непряма мова. Цитата. Діалог. Розділові знаки при прямій мові, цитаті, діалозі.

Стилі й жанри мовлення. Поняття стилю та жанру української літературної мови. Основні ознаки стилів і жанрів мовлення. Мовні особливості розмовного, наукового, офіційно-ділового, публіцистичного, художнього стилів.

Розвиток мовлення

Види мовленнєвої діяльності. Адресант і адресат мовлення. Монологічне й діалогічне, усне й писемне мовлення. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Основні ознаки тексту: зв'язність, комунікативність, членованість, інформативність. Зміст і будова тексту, поділ тексту на абзаци, мікротеми. Способи зв'язку речень у тексті. Тексти різних стилів, типів, жанрів мовлення.

КРИТЕРІЇ І НОРМАТИВИ ОЦІНЮВАННЯ ТЕСТУ

Тест складається з 24 завдань.

Завдання 1-16 з вибором однієї правильної відповіді – 0 або 0,5 бала.

Завдання 17-19 на встановлення правильної відповідності – 0, 0,5, 1, 1,5 або 2 бали (кожна правильно визначена логічна пара – 0,5 бала).

Завдання 20-23 відкритої форми – 0, 0,25, 0,5, 0,75 або 1 бал.

Завдання 24 відкритої форми – 0, 1 або 2 бали.

Час виконання тесту – 80 хвилин.

Максимальна кількість балів, яку можна набрати, правильно виконавши всі завдання тесту, – 200 (за 100-бальною шкалою від 100 до 200 балів).

Нормативи оцінювання тесту

Кількість балів за 200-бальною шкалою	Кількість правильних відповідей
200,0	20
193,8	19
187,1	18

180,4	17
173,7	16
167,0	15
160,3	14
153,6	13
146,9	12
140,2	11
133,5	10
126,8	9
120,1	8
113,4	7
106,7	6
100,0	5
93,3	4
86,6	3
79,9	2
73,2	1

СПИСОК РЕКОМЕНДОВАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ

1. Ваш репетитор з української мови: Посібник. Вид. 2-е / кол. авторів під керівн. М. Пентилюк. – К.: Ленвіт, 2003. – 72 с.
2. Зубков М. Українська мова. Універсальний довідник. – Харків: Видавничий дім “Школа”, 2009. – 496 с.
3. Козачук Г.О. Українська мова для абітурієнтів: навчальний посібник. – К.: Вища школа, 2007. – 303 с.
4. Козачук Г.О. Українська мова. Практикум. Навчальний посібник для студентів гуманітарних спеціальностей вищих навчальних закладів. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Вища школа, 2008. – 414 с.
5. Кононенко П. Українська мова. Посібник для вступників до вузів. – К.: Либідь, 1992. – 224 с.
6. Копитіна І.В. Українська мова у визначеннях, таблицях і схемах 7-11 клас. – Х.: Ранок, 2001. – 132 с.

7. Орфографія української мови: просто про складне / Радченко І. – К.: Шкільний світ, 2008. – 250 с.
8. Шевченко Л.Ю. Сучасна українська мова. Довідник / Л.Ю. Шевченко, В.В. Різун, Ю.В. Лисенко; за ред. О.Д. Пономаріва. – К.: Либідь, 1996. – 320 с.
9. Юшук І.П. Українська мова. Практикум з правопису української мови. – К.: Освіта, 2007. – 254 с.